

Piše:
**Slobodan
Jarčević**

SKENDERBEG BIO SRBIN

(Odričući se vere, Srbi odbacivali i naciju, a to nije učinio nijedan drugi islamizovani narod)

Pretapanje Srba u druge nacije dešava se od najdavnijih vremena i u mnogim krajevima Evrope. Razmere ove pojave su takve da zaslužuju posebno istraživanje.

Nije razumno ovakvu, pogubnu, pojavu zanemariti, a sve posledice te pojave brzo zaboravljati. Posebno, ne zato što su tradicionalni osvajači Balkana, odlivene srpske saplemenike, koristili za genocid nad preostalim Srbima. Tako su Turci protiv Srba, u ratovima, koristili poturčene (ili islamizovane) Srbe iz Raške, Crne Gore, Hercegovine, Bosne i sa Kosova i Metohije, a Nemci i Hrvati, pored muslimana i pokatoličene Srbe iz Dalmacije, Hercegovine, Bosne, Slavonije i ostalih srpskih krajina.

Svi naši neprijatelji koristili su protiv Srba i poarbanašene Srbe, kojih među današnjim Šiptarima na Kosovu i Metohiji, u Makedoniji, Crnoj Gori i Albaniji ima veliki broj.

Pretapanje Srba u Šiptare, počelo je već u srednjem veku, dok su Šiptari, kao Srbi, bili hrišćani. O tome piše dr Vladan Đorđević u istorijskom osvrtu: "Arnauti", objavljenom u "Katena Mundi" (Matica Srba i iseljenika Srbije i "Ibarske novosti" iz Kraljeva, priređivač Predrag Dragić Kijuk, 1992):

Slovenska imena, veli austrijski konzul Han, tako su silno rasprostranjena da se nalaze i u najnepristupačnijim gudurama Arbanije. Sloveni su nekad bili najmnogobrojniji stanovnici ove zemlje. Arbanija je bila preplavljena Srbima i Bugarima. Malisori i danas znaju da su namalisorskim visovima stanovali Srbi. Severna arnautska plemena sećaju se svog slovenskog porekla. Hoti, Kastrati i Klimenti znaju da su rođena braća crnogorskim plemenima Kućima, Bratonožićima i Piperima.

Jedini arnautski junak Skenderbeg bio je srpskog porekla. Mirditi imaju predanje da su bugarskog porekla, a u Tirani danas (1912), živi 2.000 Srba.

Austrijski konzul Han navodi da, prema dokazanim granicama prostiranja jezika, izlazi da Sloveni nisu samo osvojili alpijski deo Albanije, nego da oni još i danas (1912) žive u severnom porubu zemlje. Nekad su Sloveni naseljavali i celu južnu stranu aspijskog čvora. Ono nekoliko arnautskih naseobina na severnoj strani alpijskog čvora, obeležava samo narodno predanje u dočnijoj arnautskoj koloniji.

Arbanasi su imali dva rasprostranjenija jezika i to ona kojima govore Gege i jezik južnih Arnauta, koji se zove Toske. Tosu toliko različiti jezici da se Gege i Toske, međusobno, ne razumeju.

Austrijski konzul Han, s nemačkom savesnošću i primernom izdržljivošću, dugo je radio da pronade svaku sitnicu, korisnu za karakteristiku Arnauta, njemu toliko dragih, ali nije našao ni jednu arnautsku junačku narodnu pesmu. Sve što je našao behu nekoliko male ljubavne pesme i nekoliko narodne poslovice."

Dr Vladan Đorđević, prikazuje Albaniju srpskom zemljom, navodi da su njom vladali, pre Nemanjića: knez Vladimir, zatim, Tihomir, Glava, Golem, Slava, Ivica, Mihailo Voisavljević (1077). Mihailo je ustanovio nezavisnost Srpske pravoslavne crkve u Primorju, s vladičanstvom u Baru, više od sto godina, pre nego što će Sveti Sava proglasiti autokefalnost Srpske pravoslavne crkve.

Nedaleko od Skadra na Bojani, sahranjen je srpski vladar iz 11. veka Mihailo i sin mu Bodin, čija država je bila od Cetine i Save do Drima i Prištine, s prestonicom u Skadru.

U tako prepoznatljivoj srpskoj zemlji, Srbi su asimilovani i to od retko naseljenog naroda koji nije imao ni jedinstveni jezik, ni pismo, ni narodnu poeziju. Italijanski književnik iz 16. veka Teodor Spanduci opisao je život Skenderbega, čime nam je ostavio podatke o ranom pretapanju Srba u Šiptare:

"Skenderbeg, čovek lično hrabar, bio je srpskog porekla i bio je toliko zaslužan, da su ga cenili ne samo Arnauti, nego i drugi narodi. Bio je sin Ivana Kastriota, koji je vladao u Maći i Umenestiji. Majka mu je bila Vojislava, kći gospodara Pologa, jednog dela Maćedonije i Bugarske".

U svojim istraživanjima, dr Jovan Cvijić potvrđuje asimilovanje Srba od strane Šiptara u Albaniji:

"Čim su Turci zavladao, većina je Arbanasa primila islam i postala odana turskoj upravi. Kao takvi, dobili su potpunu slobodu i postali gospodari. Njihova zemlja izvan glavnih komunikacijai, u tursko vreme, zapuštena, nije pružala dovoljno sredstava za život. Okrenuli su se na istok i počeli naseljavati plodne doline.

Pod uticajem prevlasti Arbanasa, Srbi u Albaniji su islamizirani i poarbašeni, izuzev jednog dela u oblasti Golog brda, na levoj obali Crnog Drima i onih koji su prebegli u unutrašnjost Balkana".

Šta da zaključimo o srpskom, lakom, odrođavanju? Možda da se podsetimo da li se to odrođavanje dešava, i u kojoj meri, kod drugih naroda.

Kad su Turci prešli na islam, uzimajući ga od Arapa, ostali su Turci; kad su Šiptari prešli na islam, ostali su Šiptari; kad su Iranci prešli na islam, ostali su Iranci; kad su Kurdi

islamizovani, ostali su Kurdi, kao i Čečeni i mnogi drugi narodi. Među Arapima ima mnogo pravoslavnih i katolika, ali su Arapi, kao što su to i Arapi muslimani.

Samo Srbi, kad pređoše na islam, ne želeše više da se zovu Srbima!